

[Boligministeren.]

sikres boligbyggeriet en mere stabil finansiering, så udlejningsbyggeriet så nogenlunde ved, hvad der kan disponeres efter.

I vort naboland Sverige har det været muligt gennem en årrække at sikre omkring 95 pct. af boligbyggeriet en sådan stabil finansiering, og jeg vil gerne understrege, at det har fundet sted under et stærkt stigende boligbyggeri og, hvad der ikke er mindre vigtigt, under en betydelig forbedring af den almindelige boligstandard. Det kan derfor nok være værd at se på, om der i den svenske ordning er elementer, vi kan tage med i vore overvejelser.

Jeg har da også med interesse bemærket det ærede medlem hr. Hastrups omtale af det sociale byggeris garantifond og hans positive indstilling til, at der i en fremtidig boligløsning gives de samme selskaber mulighed for at skabe endnu større midler i en byggefond, som kan komme nybyggeriet til gode. Jeg tror imidlertid ikke, det er nok, og når det offentlige kan subsidiere dele af renteudgifterne for visse dele af boligbyggeriet og for andre investeringer gennem rentefradrag og skattelettelser, må den del af boligbyggeriet, som ikke har den fordel, tilgodeses på anden måde. Det bliver jo næppe billigere ved lejefradrag på selvangivelsen.

Man kan naturligvis spørge, hvor midlerne til en sådan finansieringsordning skal komme fra. Herom vil jeg gerne sige — og det være sagt i forbindelse med, at der fra en række organisationer er fremsat forslag til en skitse for en samlet boligløsning — at jeg ikke mener, man kan pålægge parcelhuse en særlig afgift. Det vil af mange grunde være uønskeligt og overordentlig kompliceret. Jeg mener heller ikke, at ophævelsen af retten til rentefradrag for parcelhusejerne er en farbar vej. Alene de skatteadministrative problemer heri gør det vanskeligt at gennemføre, da det vil være forbundet med store problemer at skelne mellem erhvervsmæssige og private rentefradrag. Det må være naturligt at tage parcelhusenes stilling op i forbindelse med en almindelig normalisering. Derimod kan der peges på, at der ved en normalisering vil fremkomme midler, som bør gå til boligformål.

Det hedder i betænkningen over lejelovs-

forslaget fra i foråret, hvor hovedlinjerne for boligudvalget er skitseret, at lejen i nybyggeriet må nedsættes bl. a. ved nedbringelse af renten, og senere, at udvalget må overveje, om en del af lejeprovenuet skal bindes eller indgå til det offentlige til boligformål. Jeg mener derfor, at med den skildrede baggrund og ikke mindst af hensyn til en kommende udvikling må spørgsmål om nybyggeriets finansiering snarest tages op i forbindelse med de almindelige drøftelser om byggeriets fremtid.

Jeg skal ikke på nuværende tidspunkt angive bestemte retningslinjer. Jeg har henvist til det svenske system, men muligvis kan vi gøre det enklere. Her kommer også indeksslånuudvalgets arbejde ind i billedet. Jeg mener ikke, at disse problemer kan rives ud af sammenhængen med de øvrige boligproblemer, og stedet for drøftelserne må da også være folketingets boligudvalg. Det samme gælder det lovforslag, der her er fremsat af socialistisk folkeparti. Partiet har jo mulighed for i dette udvalg at fremsætte sine synspunkter, også dem, der er indeholdt i det forslag, vi her behandler, så jeg henstiller, at de tanker, forslaget indeholder, indgår i boligudvalgets overvejelser.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Larsen): Jeg takker den højtærede boligminister for den stort set velvillige modtagelse af vort genfremsatte lovforslag, hvor boligministeren — så vidt jeg forstod det — anerkendte, at i princippet kunne og burde man tilstræbe at hjælpe på boligbyggeriets finansiering ved en boligfond.

Jeg skal ikke på nuværende tidspunkt gøre denne debat længere end nødvendigt, men jeg må have lov til at gentage, hvad jeg har sagt i min fremsættelsestale, at vi har foretrukket at fremsætte vort lovforslag uændret bl. a. af den grund, at det bortset fra debatten ved første behandling her i salen — jeg tror, det var den 7. april — ikke har været underkastet nogen realitetsbehandling, slet ikke i det udvalg, det blev henvist til.

Dernæst vil jeg understrege det, den højtærede boligminister sagde, at det, der gør mest ondt, er den høje rente og de lave kurser for de obligationer, hvormed boligbyggeriet skal finansieres. Naturligvis bør